

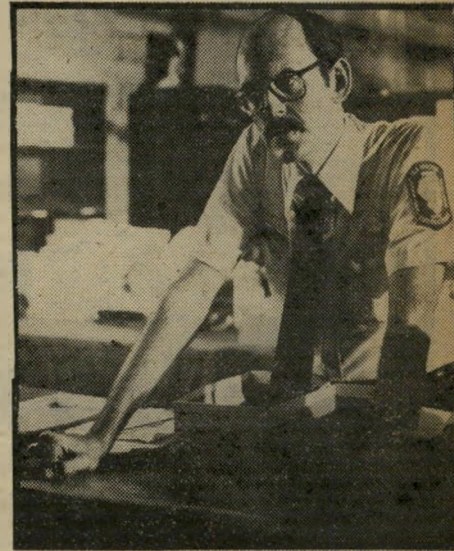
## סרטים

הרם / ב-30

מיליון דולר

כל מי שביקר בחודשים האחרונים באולפני יוניברסל בהוליווד, ביקור-חובה לכל תייר בעיר הסרטים, גילה במקום אטרקציה חדשה. בצד הכריש ממלתעות, הקופץ מן המים וכמעט בולע את המבקר רים, לא הרחק מן הגשרים המתמוטטים והתעלולים של איש-ששת-המיליונים, עור בר הסיור המודרך ליד מכונת מישטרה מרופטת, שצבעיה מתקלפים, ורמקול אדיר מותקן על גגה. לכאורה, עוד אתר של שרידים שנותר במקום אחרי הסרטת סידרה טלוויזיונית כלשהי.

אבל ראו זה פלא, רק מניחות הגברות האמריקאיות את עיניהן על הגרואטה הזאת, ומיד הן פוצחות בצהלות הדווה. "זה הבלוזמוביל", מציג המדריך בגאווה



פראנק עזר  
אירוניה ופארודיה

את כלי הרכב, וכולן רצות להצטלם לידו. כאילו שאין מזכרת זוהרת יותר מן המקום.

אין טוב מזה כדי להמחיש מה עולל סרט חדש בשם האחים בלוז לציבור האמריקאי. אין היום איש שלא שמע ואינו מכיר את ג'ולייט ג'ק ואת אלוד בלוז. שני האחים המטילים את העיר שיקאגו לתוך אנדרלמוסיה מוחלטת. הם נעים ונדים בחוצות, כדי לאסוף את כל הנגנים והזמרים הדרושים להידוש להקת הפופ המפוארת שלהם האחים בלוז, שהכנסותיה הראשונות מיועדות להצלת בית-היתומים הקאתולי שבו גדלו.

**בעיקבות הסרט האילום.** האיש ש-מאחרי רוח התזוית הזאת הוא בחור יהודי בשם ג'ון לאנדיס. צעיר שרשאי לראות עצמו במידה מסויימת, כאבי הקור מדיה האמריקאית החדשה. שלא כרוב הכוכבים החדשים שמאחרי המצלמה בר-הוליווד, לאנדיס אינו כוגר בתיספור לקולנוע ואינו שייך לכנופיה מוגדרת, ושלא כמו וודי אלן או מל ברוקס, אין הוא איש החוף המזרחי, המנסה להתחכם ולקשט את סרטיו באיצטלה של סאטירה, אירוניה או פארודיה.

אם יש לו אבות רוחניים, הם נמצאים בתקופת הסרט האילום, בימים שבהם הפכה הפעילות הקדחתנית על המסך את המילה המדוברת למיותרת בהחלט. בסימנים רא-שונים אפשר היה להבחין כבר בסרט הקודם של לאנדיס, צעירים, שובבים ומטורפים, שבו הפך קולג' אמריקאי לשדה-קטל; מקום שבו השתייה, העישון והמין הם עיקרי-החיים של הסטודנטים הצעירים. ואולי לו לזה שאינו משתלב באווירה. המזון נועד או כדי להיבלע בצורה בהמית, או כתחליף ל"פגזים" ו"כדורים" בקרבות המנוה.

ברז מכה ברזה. בעיקבות ההצלחה המדהימה של הסרט, שהיה אחד הלהיטים



ג'ון בלוזי וזן אייקרוייד בתפקוד ג'ולייט ואלוד בלוז כסרט "האחים בלוז"  
להקת פופ בסערה תזוית

וזאת מבלי להזכיר את הסצנה האחרונה בה בסרט, שבה מוצפת הכיכר המרכזית של שיקאגו באלפי שוטרים, היילים, כלי-רכב צבאיים, יחידות-מחץ וצלפים. מסור קים חגים מלמעלה ופסלו הענק של פיקא-סו, הניצב דרך קבע במרכז הכיכר, כמעט ונבלע בין ההמונים הגועשים. כולם, בלי יוצא-מין-הכלל, רודפים אחרי האחים בלוז.

דן אייקרוייד וג'ון בלוזי, שני השחקנים המגלמים את האחים, הם ניצוליה של תוכנית טלוויזיה אנארכית בשם מוצאי שבת חי, המשודרת מדי שבוע בטלוויזיה האמריקאית ומזכירה "ניקוי ראש" שאיבד את הצפון ויותר מראש על השליטה העצמית. שניהם הופיעו בסרטו הקודם של לאנדיס, אייקרוייד שותף בכתיבה, ואילו בלוזי הוא אחד מאיתני הטבע של הוליווד.

**דורל והארדוי.** נמוך ועגלגל וגמיש להפליא חרף מימדיו (הוא מבצע כמה הייפוכים באוויר תוך כדי תפילה של מטיף דתי שחור), בלוזי הוא התגלמות האיש שאינו מבין מדוע צריך לעבור מבעד לדלת אם אפשר לעבור דרך הקיר, ואפשר לסמוך עליו, שבהינף יד הוא אכן יהרוס את הקיר כדי לעבור בו. אייקרוייד, לעור מתו, נראה כמעט כמו "נער אמריקאי



רוק בכנסיה באפטיסטית בהדרכת ג'וימס בראון  
כל השיגיונות וכל השיגעונות

הגדולים של השנה שעברה בארצות-הברית, פתחו אולפני הוליווד לא רק את שעריהם, אלא גם את כיסיהם בפני לאנדיס. והתוצאה היא האחים בלוז.

הסרט עלה, כך מספרים בחוגי המקצוע, 30 מיליון דולר. כ-150 מכוניות, כולל הבלוזמוביל (הרכב שבו מעוללים שני האחים כמה מן התעלולים המפחידים והמצחיקים ביותר שנראו לאחרונה על הבד), נהרסו כליל בזמן ההסרטה. זו נמשכה זמן רב מעל למצופה, ומיספר המשתתפים בה הלך וגדל מיום ליום.

ביום אחד נדרשו מאות רקדנים כדי למלא את הללו של רחוב, מול הנות כלי-נגינה שבה מדגים ריי צ'ארלס מה אפשר להפיק מאורגן חשמלי צנוע. ביום אחר מקבצים מאות מכוניות מישטרה מהבהבות, שיוצרות שיירה אינסופית על הכביש, רודפות אחרי הבלוזמוביל של שני האחים, ולבסוף נכנסות זו בזו ונמערות, אחרי שהחליקו על הגג עם הגלגלים למעלה או עברו כברת-דרך על שני גלגלים בלבד, ברזל מכה בברזל, פחים מתוכר-פחים, פנסים מתעופפים, שמשות מתנפצות, ושוטרים זוחלים מתוך ההריסות, מבלי שאזנה להם כל רע. הטענה החמורה ביותר של אחד מהם היא: "הם שוב שברו לי את המשקפיים."



ה"בלוזמוביל" מזנקת מעל ניידת-מישטרה (ברחוב כשיקאגו)  
מוצג מוסיאונרי